

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 3.

Pondělí, 22. června 2020

V pátek jsem šla znovu na emigraci; editel emigráku, doktor Ibrahim, byl starý pán a jak moc radost ze mne neprojevoval. Řekl mi, že jsem první emigrantka, co tu je z Československa, že tu jednou byli dva Rusi - ovšem to už dávno... Teď jsou tu první vlnou uprchláci z Angoly. Dal mi telefon na sebe do nemocnice. Jinak se zdá, že nic víc pro mne momentálně udělat nemůže. Musím prostě čekat... Moji přátelé se mezitím chystali k odjezdu.

Měli o mne obavy: "Váš to určitě, že jsi tady v bezpečí?, ptal se mne jeden z nich, Mustafa. Řekněte si vzpomínám, že k nám kdysi přišli taky nějaké tatičky a že je Alžběta vrátil zpátky... Jak jsi na tom v Tunisu?"

„Mustafo,“ zasmála jsem se, "přece každá musím vědět, že Alžběta je komunistická! Co je to proba napadlo?"

"A Tunis?"

"Nevím, ale zatím to vypadá, že mne nikdo nevyhazuje..."
- a sama sobě jsem honem podržela palečky.

Alžběta odjeli.

Bude mi tu bez nich smutno. Ale život je o setkání a loučení... Abych si spravila náladu, šla jsem se podívat do muzea v Bardo, kousek od university. Mají tam největší sbírku fresek na světě. Některé zvláště ten student pomalovanými křídly uklidí uje...

Pak šla jsem na souk do Médny, neměla jsem co dělat. Byla to dlouhá zká ulice dlejšího nájemní kostkama s ranními uličkami napravo i nalevo. Dalo se tam levně najít, koupit koberec, šperky, vodní dýmky, tepaně talant, zlato...

Tohle se mi na Tunisu líbilo nejvíce. Ta krásná zmrzlá barev a sortimentu. Ovšem věděla jsem, že ať si koupím cokoli, zaplatím nejvyšší možnou cenu, protože jsem bledá. Tak jsem raději nic nekupovala. Bylo to docela lehké, protože jsem už stejně neměla skoro žádných peněz, to byl jeden z důvodů, proč jsem doufala, že se mi podaří odjet. Když zaplatím je třeba za hotel, už nebudu mít starosti co s penězi, ale zatím mi starosti, co bez peněz.

Prošla jsem soukem na hlavní ulici, pojmenovanou podle tuniského presidenta, Avenue Habib Bourguiba. Tunis je moc hezké místo, dva pruhy silnice rozděluje stromová alej, kde jsou ranní kiosky s knihami, květinami a cigaretami, místo kupodivu dobře udržované a ne příliš lidí velkých, dá se projít od souku až dolů k vlákům na Carthage během hodiny.

Zastavila jsem se v jednom malém kavárničce, kde byly stolky venku a u jednoho jsem si sedla. Už jsem byla dost unavená, slunce na mne bylo přece jenom někdy moc. Už jsem přede mnou jsem si všimla jednoho mladého zmrzlého chlapce, dokonce jsem mu dala jednou nebo dvakrát almužnu. Nemohl chodit, měl zkrácené nohy pod sebou a posunoval se na rukou po zemi. Otočila jsem se, a srdce se mi málem zastavilo. Připlazil se za mojí a šel se mi sundat kabelku!

V poslední chvíli jsem ho chytila za ruku a vyřvala mu já. Pak jsem se je třeba dala hodinu tělesně hrát, co by bylo, kdyby se mu něco stalo? Akcident nezastal nepovímnut, a hoch byl okamžitě vyhozen. Na tohle jsou Tunisani dost choulostiví, turismus je jedna z věcí, ze které Tunis žije. (Později, když už jsem uměla trochu arabsky a někdo mne na ulici pronásledoval,

otočila jsem se, šla proti němu a řekla mu v arabštině: "Chceš problém s policií?" Každá zmizel jak stín.)

Peníze... možná nejsou
dáležitě, ale když člověk nevě, kde bude zkrátka spát nebo co bude zkrátka jíst, stávají se nesměrně dáležitěmi a člověk nenachopen myslet na nic jiného.

Easto jsem se zastavovala v
katolickém kostele na náměstí, byl tam stín, klid... a i když jsem nebyla
nabobaná, nejednou jsem se obracela k Bohu "aby mi pomohl, poradil, co dal?"

Ještě stáje mne dšil ten kluk
za mojí - šidli, kdyby se mu bávala kráje povedla, byla bych ztracena...sama a
bez peněz, v tšhle zemi?

Zastavila jsem se za Saidou na
emigráku. Docela jsme se uš skamarádily.

"Aleno, máš páťijšit na
šivšcarskou ambasádu. Prš ti otec poslal šjakš peněze."

Nemohla jsem jinak věšit,
še mi pomohl šim Báh, i když teda tšch peněz moc nebylo. Máš konzul se opš
dšil a šškal, še je to ostuda, pošlat mi pouhšch 200 šivšcarskšch frankš, když
mu věšslovnš ššekli, v jakš situaci.

Celš ambasáda mu pšizvukovala.

Ale jš byla řšda, še jsem dostala aspoš nášco. Máš ššm zaplatit hotel. A
stejnš uš se brzo budu muset odstšhovat. Pršjzdniny za chvíli konšš - a studenti
se zašnou stšhovat zpšjtky na koleje.

Kam pšjdu jš? Alena,
Yukon